

Ludovičkov konj.

Spisal L. Cernej.

obena igrača ga ni tako dolgo zdržala in nobena toliko kratkočasila kakor — njegov konj. Dobil ga je od strica iz mesta. Stričev sin je igračam že odrastel.

V začetku se je Ludoviček bal lesene živali: ko se je konj zazibal, je zamižal ter se prijel za glavo. Končno se mu je vendar privadil; začel ga je gladiti in poljubljeni in tako si je pridobil žival, da ji lahko zaupa. — Zajahati je pa se še dolgo ni upal. Za obe roki so ga morali držati, kadar so ga posadili na sedlo, in konjiček še ni smel biti preživ. A prišel je tudi čas, da je zlezal Ludoviček sam na konja. Tedaj je klical na vse grlo, a s trepetajočim glasom očeta in mater, da bi videla njegovo junaštvo. Starše je veselilo, da je sinček že toliko junaški, in rada bi bila videla, kako je prišel na konja. Ludoviček je bil takoj pripravljen, da pokaže svojo umetnost. A saj veste, kako je, ako človeka kdo opazuje! Fantič se je nekoliko preveč zavihtel; izgubil je ravnotežje ter se postavil na drugi strani konja — na glavo. Začel je jokati, a oče ga je kmalu potolažil, rekoč, da bo še večkrat padel s konja, kadar bo velik, a s pravega, živega konja. Pomagalo je!

Od tistega dne pa si Ludoviček zopet dlje časa ni upal na konja, a potem ga je vendarle spet zajahal. Sčasoma se je privadil jahanju tako, da se ne boji in tudi ne pade, najsi žival še tako divja ter se vzpenja zdaj na prednji, zdaj na zadnji nogi.

Dasi Ludoviček rad jaha, se še vendar mnogo rajši vozi. Konjiča postavi pred otroško mizico, ga priveže z vrvco k naslonjalu, napne vojke in pripravi bič.

„Micika in Anica, hajd, da se peljemo!“ — In sestrici sedeta zadi na klop, on sam pa na mizo, da je više.

„Kam se peljemo?“

„K stari mami.““

„Dobro, pa k stari mami! — Hi!“

In peljejo se! Časih hoče konj preveč poskočiti, treba ga je prijeti z vso silo. Zdaj spet se kaj utrga ali pa je treba kaj popraviti. Tedaj da Ludoviček sestrici vojke v roke. „Pa dobro drži!“ Skoči z voza, popravi, kar je treba, pa spet naprej. Časih švigne malo z bičem, a le po zraku; zakaj oče in mati pravita, da tudi žival boli.

„Dobro jutro, stara mama! Pripeljali smo se malo k vam! — Tako, vedve lahko gresta s staro mamó v sobo, a jaz moram opraviti konja!“

Izpreže žival, jo priveže k vozu, natrga trave in položi h gobcu.

„No, zdaj pa le jej!“

Ako je konjiček prevroč, ga pokrije z robcem, da šse ne prehladi. In preden zopet odrinejo domov, ga ne pozabi napojiti.

Ker je mnogo sorodnikov, ki jih je treba obiskovati in ker je tudi druge vožnje dosti, ima konjiček dela dovolj. In dasi je — kakor ste videli — dobro preskrbljen, se mu vendar pozna, da se stara. Na desno oko je bil že prej slep, to se reče, desnega očesa že ni več imel. Zdaj pa se mu tudi na barvi vidi, da ni več mlad. In grive in repa je vedno manj! Seveda mu pešajo tudi moči.

Ker pa prihaja tudi Ludoviček z njim vred starejši in mu kmalu minejo zlati dnevi prve mladosti, bo dobra žival menda vendar zdržala do konca.

Nevesta.

*Že perna postelj tu stoji,
na nji nevestica leži.*

*Na licih bledih smeh ji kroži,
ob čelu roža je pri roži . . .*

*Vsa v belo je napravljena,
pred ženina postavljena . . .*

*Blesti v nadzemski prelepoti,
pot svetlo že ji gre naproti.*

*A ona sama — krasen cvet —
od dekle mrle je zadet,*

*od dekle močne in koščene
in kose ostro naostrene . . .*

*Kot solnce ženin čaka čist
nevesto svojo — Jezus Krist.*

*Nevesto, dušo iz telesa,
v visoka vzame jo nebesa.*

*Ob grobu dekla tiha — smrt —
telo zagreblje v božji vrt.*

*Telo zagrinja črna zemlja,
dušico ženin — Kristus spremlja..*

Fr. Žgur.

